भगवति विश्वासः

सद्योविवाहितः कश्चन पत्न्या सह समुद्रयात्रां कुर्वन् आसीत् । सागरस्य वैशल्यं सौन्दर्यं च दृष्ट्वा तौ महान्तं सन्तोषम् अनुभूतवन्तौ । प्रयाणावसरे अनेके द्वीपाः, देशाः च ताभ्यां दृष्टाः । सर्वस्यास्य दर्शनात् तौ प्रमुदितान्तरङ्गौ जातौ ।

अथ कदाचित् समुद्रे हठात् झञ्झावातः समुत्पन्नः । क्षणे क्षणे सः अवर्धत । नौका मज्जनभीतिं प्राप्नोत् । प्रयाणिकाः सर्वे दिग्भ्रान्ताः । सर्वेषां मुखे म्लानता भीतिः च समुत्पन्ना । केचन रोदनम् आरब्धवन्तः । पुनः केचन – 'हे भगवन्, त्वमेव रक्षकः इदानीम् अस्माकम्' इति प्रार्थितवन्तः । 'अस्माकं जीवनस्य अन्त्यकालः सन्निहितः' इति ते अचिन्तयन् ।

किन्तु सः तरुणः तु निश्चिन्ततया उपविष्टः आसीत् । तस्य मुखे भीतेः अंशः अपि न दृश्यते स्म । एतत् लक्षितवती तस्य पत्नी अपृच्छत् – ''वयं सर्वे भीत्या किङ्कर्तव्यताविमूढाः स्मः । किन्तु भवान् तु निश्चिन्ततया तिष्ठति । कथम् एतत् ?'' इति ।

सः तरुणः उत्तरं किमपि अदत्त्वा झटिति उत्थाय कोषात् खड्गम् आकृष्य तस्याः शिरसः उपरि गृहीत-वान् । तदा पत्नी पृष्टवती – ''मया किमपि पृष्टम् । भवान् तु तस्य उत्तरम् अदत्त्वा एवं कुचेष्टां करोति । किं कुचेष्टायाः अयं समयः ?'' इति ।

तदा तरुणः अपृच्छत् – ''मया खड्गः गृहीतः यत् ततः भवती किं न भीता ?''

''मया किमर्थं भीतिः प्राप्येत ? किं भवान् मम शत्रुः ? न खलु ? एवं स्थिते मम भीतिः किमर्थम् ?'' इति अपृच्छत् पत्नी ।

''मम हस्तस्थः खड्गः सुतीक्ष्णः । सः प्राणान् अपि अपहर्तुम् अर्हति । किम् एतत् भवत्या न ज्ञायते ?''

''किं तेन मम ? सुतीक्ष्णः खड्गः तु अस्ति भवतः हस्ते । भवान् मम आत्मीयः । आत्मीयः कदापि प्राण-हरणं कर्तुं नार्हति । अतः न कापि भीतिः मम ।''

''यथा मम हस्ते खड्गः, तथैव भगवतः हस्ते अस्ति झञ्झावातः । भगवान् मम आत्मीयः । सः कदापि मम अहितं कर्तुं नार्हति इत्यत्र मम दृढः विश्वासः अस्ति । एवं स्थिते झञ्झावातकारणतः अहं किमर्थं भीतः भवेयम् ? वयं सर्वे भगवतः पुत्राः । अस्मान् सर्वान् रक्षिष्यति सः एव । अतः एव अहं तु निश्चिन्तः अस्मि ।''

भगवति अनन्यशरणतां यः दर्शयेत् तं भगवान् रक्षेत् एव इत्यत्र कः सन्देहः ?

● (सं) सत्यप्रदीपः